

det liberale Standpunkt, at Lovgivningen skal faa lidt som muligt gribe ind, at man da, hvergang man synes, at det kan have visse Ulemper og visse Ubehageligheder, ikke er bange for at bryde de Principer, man ellers kæmper for. Jeg har allerede løselig berørt det, men jeg skal endnu engang nævne den Ulempe, at der staves faktisk Monopol for de nu bestaaende Banker. Det er ingen ligegyldig Ting, at de Banker, som nu bestaa, og som maaske kunne faae fast Fod ved Filialer eller paa anden Maade, faktisk udelukkes fra Konkurrence med de andre Banker, der nu opretholdes og leve ved at modtage Sparekasseindskud. Det er en unaturlig Tilstand, som derved fremkalder. Det forekommer mig rigtigere ikke at stabe Monopoler, ikke at stræbe efter at udelukke Konkurrence, ikke at stræbe efter, saavidt man kan, at trykke Renten ned for Sparerne og ikke at stræbe efter at faae Bankinstitutterne til at holde sig udenfor Loven istedetfor at søge at komme ind under den. Det kan meget let være, naar vi svinge Pibsten imod dem, at de svare: Sving I kun Pibsten, I kunne dog ikke naa os; men det vil gaa ud over Befolkningen og Sparerne.

Scharling: Jeg har i den foreliggende Betænkning udtalt, at jeg ikke ubetinget og ikke paa ethvert Punkt kan tiltræde de Udtalelser, hvormed Udvalgets Flertal begrundet den Hovedindstilling, som det gjør. Jeg skal ikke her trætte Thinget med at komme ind paa de Enkeltheder, hvori jeg i saa Henseende kan være mindre enig med, hvad der findes udtalt i Betænkningen. Thi jeg har dog, som det vil ses, ment at kunne tiltræde selve Indstillingen. Jeg skal kun bemærke, at selve Hovedindstillingen, som jeg saaledes har tiltraadt, efter min Formening, mulig paa enkelte Punkter kunde trænge til nogle korrigerende eller supplerende Ændringer. Naar jeg ikke har fremsat Forslag hertil, er Grunden dertil den, at jeg har troet, at det paa det nuværende Stadium vilde være ønskeligt, at Hovedforslaget i sin Helhed forelaa saa let overfueeligt som muligt for det høie Thing, og at denne Overfueelighed vilde kunne forstyrres ved Ændringer vedrørende Detailbestemmelserne. Jeg ønsker først at se, om Thinget vil tiltræde det saaledes foreliggende Forslag, og naar dette er givet, vil der altid være Mulighed for til 3die Behandling at stille saadanne Ændringer af mindre indgribende Betydning, som der kunde

være Anledning til. Det er jo muligt, at ogsaa Udvalget selv finder Anledning til mellem 2den og 3die Behandling at overveie enkelte Spørgsmaal yderligere. — Et Hovedpunkt, hvori jeg ikke kan samstemme med Udvalgets Flertal, er det, at hvad her er foreslaaet fra Flertallets Side, skulde være tilstrækkeligt. Jeg har selv ved denne Sags 1ste Behandling her i Thinget fremhævet, at det, der maatte være det første Skridt, det, der først maatte tænkes paa, og som ubetinget var Hovedsagen, var at tilveiebringe en god og paalidelig Regnskabsafløggelse, en betryggende Kontrol med og Offentliggjørelse af Regnskabet samt et betryggende Østersyn af Kassen, og alt dette findes jo ogsaa, saavidt jeg kan se, i Udvalgets Flertals Indstilling, og forsaavidt har jeg altsaa fuldt kunnet tiltræde denne. Jeg maa dog imidlertid gjøre gjældende, at disse Bestemmelser, som jeg saaledes ogsaa tillader mig overensstemmende med de foregaaende Talere at anbefale til Thingets Vedtagelse, dog ikke paa nogen Maade vilde kunne betrygge Sparerne mod Tab; de ville kun bewirke, at Tabene holdes indenfor visse Grændser; de ville forhaabentlig forhindre, hvad jeg anser for at være muligt under den nuværende Tilstand, at en Sparekasse kan fortsætte sin Virksomhed med en faktisk bestaaende Underbalance, endogsaa gennem en Mærskette, fordi det, hvad jeg tillod mig nærmere at paavise under Sagens 1ste Behandling, ofte ikke er vanskeligt at skjule en saadan Underbalance for det store Publikum, for Sparerne selv, naar der ikke er en sagtyndig Kontrol med Regnskabet. Jeg tror altsaa, at disse Forslags Vedtagelse vil føre til, at Sparerne ville blive udsatte for mindre Tab, end de nu ere udsatte for; men de ville paa ingen Maade derved være betryggede mod Tab. Det er nu min Opfattelse, at der, naar Lovgivningsmagten tager fat paa at ordne dette Forhold, maa gøres, hvad der er muligt for at forebygge saadanne Tab, naar det kan ske uden at krænke Sparekassernes Frihed paa en saadan Maade, at de derved tabe i Betydning. Den ærede Ordfører (Hørup) mente nu, at de Forslag, som jeg har stillet med Hensyn til de Dispositioner, som kun skulde være tilladelige for visse Sparekasser, enten vare af en saadan Natur, at de burde gjælde for alle Sparekasser, eller af en saadan Natur, at de slet ikke burde vedtages. Jeg kan aldeles ikke anerkjende dette. Jeg fastholder, at de Fortrin-